

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Blanky Chlostové a soudců JUDr. Zuzany Hanákové, LL.M. a JUDr. Michala Holuba ve věci

žalobce: **J. Š.**, nar. xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátkou JUDr. Denisou Sudolskou
sídlem Italská 2, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo zdravotnictví**, IČO: 00024341
sídlem Palackého nám. 375/4, 128 01 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO:
69797111, sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o 7 862 454 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soud pro Prahu 2 ze dne 19. července 2023, č. j. 47 C 39/2023-175

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení **900 Kč** do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

Odůvodnění

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, aby žalované bylo uloženo zaplatit žalobci 7 862 454 Kč jako celkové odškodnění újmy na zdraví způsobené očkováním proti onemocnění Covid -19 a všech nákladů s tím spojených (výrok I) a zároveň uložil žalobci zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 1 500 Kč (výrok II).
2. Žalobce se na žalované domáhal zaplacení náhrady nemajetkové újmy způsobené nepovinným očkováním proti onemocnění Covid - 19 podle zákona č. 569/2020 Sb., o distribuci léčivých přípravků obsahujících očkovací látku pro očkování proti onemocnění Covid – 19, o náhradě újmy způsobené očkováním osobám těmito léčivými přípravky (dále také jen „zákon č. 569/2020 Sb.“) ve spojení se zákonem č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkováním (dále také jen „zákon č. 116/2020 Sb.“) Dne 14. 1. 2022 byla žalobci aplikována 3. dávka očkování SARS CoV-2 mRNA od výrobce Biontech Manufacturing GmbH a dne 29. 1. 2022, tj. přesně 15. den po aplikaci třetí dávky očkování se vzbudil okolo 4. hodiny ranní s xxx, která se stupňovala. Následně byl přivezen na interní oddělení Nemocnice A, odkud byl převezen do Nemocnice B, kde se od 29. 1. 2022 léčil pro xxx nejisté etiologie. Propouštěcí zpráva z 2. 2. 2022 stanovila, že žalobci byla diagnostikována xxx, totéž vyplývalo i z lékařských zpráv ze dne 8. 2. 2022 a ze dne 26. 7. 2022. Žalobce se do očkování proti Covid- 19 dlouhodobě neléčil s žádnou nemocí, nicméně po očkování mu byla diagnostikována chronická st. p. xxx v. s. postvaxinační Comirnaty. Žalobce se však potýká s dalšími četnými zdravotními problémy, které se před očkováním nevyskytovaly, jako je xx xxx xxx xxx xxx. Byl mu diagnostikován i xxx xxx xxx, xxx xxx. V těle žalobce se po podstoupeném očkování neustále objevují různorodá xxxx onemocnění jako xxx xxx xxx. Podle lékařské zprávy z 13. 12. 2022 se u žalobce objevilo další závažné onemocnění, které se před očkováním neobjevovalo, a to takzvaný xxx, xxx, xxx. Původně žalobce užíval jen běžná xxx, nicméně postupem času se jeho bolesti začaly radikálně zhoršovat a lékaři mu museli předepsat silnější xxx. Žalobce nárok uplatnil u žalované, která ho odmítla s tím, že v důsledku očkování nedošlo u žalobce ke vzniku zvláště závažné újmy. Podle zákona č. 569/2020 Sb. mu má však být nahrazena újma bez ohledu na skutečnost, zda došlo ke zvláště závažnému ublížení na zdraví, nebo ne. U žalobce došlo ke zvláště závažnému ublížení na zdraví, neboť jiný spouštěč jeho zdravotních obtíží nelze nalézt a v daném případě se proto uplatní domněnka příčinné souvislosti. Žalobce se konkrétně domáhal nároku v podobě vytrpěné bolesti, ztížení společenského uplatnění a ztráty na výdělku. Žalobcova vytrpěná bolest je srovnatelná se xxx xxxx ve smyslu položky 5.11 přílohy č. 3 k vyhlášce č. 275/2015 Sb., kterou vyhláška ohodnocuje 1 000 bodů a hodnota 1 bodu je dle ust. § 7 odst. 2 vyhlášky č. 277/2015 Sb. ve výši 250 Kč. Vytrpěnou bolest tak žalobce vyhodnotil na 250 000 Kč. Ztížení společenského uplatnění pak vypočetl podle metriky WHODAS 2.0. podle Mezinárodní klasifikace funkčních schopností, disability a zdraví a došel v samotestu k výsledku 37 %, který dle ustálené metodiky Nejvyššího soudu ČR povýšil o 10 % kvůli svému věku xx let na hodnotu 47 %. Tuto hodnotu pak použil k výpočtu ze základní rámcové částky (400 x násobek hrubé měsíční mzdy za rok 2021), která pro rok 2021 činila 16 054 000 Kč. Na základě uvedeného výpočtu v souladu s metodikou Nejvyššího soudu ČR došel k částce 7 545 380 Kč. Ztráta na výdělku pak činila částku 67 054 Kč.
3. Žalovaná nárok žalobce nepovažovala za oprávněný, a to pro absenci následku v podobě zvláště závažného ublížení na zdraví, jak je definován judikaturou Nejvyššího soudu ČR. Podle žalované se tak v daném případě neuplatní domněnka příčinné souvislosti podle ust. § 3 zákona č. 116/2020 Sb. Uvedené zákonné ustanovení totiž stanoví přesné období, ve kterém se má projevit předvídaný následek nepovinného očkování, v případě žalobce se však předvídaný následek v podobě xxx projevil až po stanovené lhůtě, tj. je až 15. den po aplikaci očkovací látky.
4. Po provedeném dokazování dospěl soud I. stupně k následujícímu závěru o skutkovém stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

Žalobce podstoupil dne 14. 1. 2022 očkování proti onemocnění Covid -19 třetí dávkou vakcíny Comirnaty. Podle propouštěcí zprávy ze dne 1. 2. 2022 byl dne 29. 1. 2022 vzbuzen okolo 4. hodiny ranní xxx, následně byl přivezen na interní oddělení Nemocnice A, odkud byl přeložen do Nemocnice B, kde byl hospitalizován do 2. 2. 2022 a léčen pro xxx nejisté etiologie. Propuštěn byl s diagnózou „XXX – Xxx“. V další lékařské zprávě Nemocnice A ze dne 2. 2. 2022 byly uvedeny následující závěry: „xxx xxx xxx xxx“. V lékařské zprávě z xxx ambulance ze dne 8. 2. 2022 bylo uvedeno: „xxxxx xxxx“. Podle propouštěcí zprávy ze dne 25. 2. 2022 byl žalobce hospitalizován v Nemocnici A od 22. 2. 2022 do 25. 2. 2022 s tím, že u něj probíhá xxx a další zdravotní obtíže (xxx xxx xxxx). V závěru zprávy byly uvedeny následující diagnózy: „xxx xxx xxx xxx.“ V lékařské zprávě ze dne 26. 7. 2022 bylo uvedeno, že před očkováním proti onemocnění Covid-19 se žalobce dlouhodobě neléčil, od první hospitalizace byl v ambulantní péči xxx pro stav po prodělané xxx se současnou diagnózou „xxx xxx xxx“. Všechny lékařské závěry obsažené v předložených zprávách končily zpravidla se závěrem, že žalobce byl propuštěn v celkově dobrém stavu, byl mu doporučen klidový režim, rehabilitace. Po ustálení zdravotního stavu po hospitalizacích byly kontroly stanoveny na období tří měsíců.

5. S odkazem na ustanovení § 2958 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), na ust. § 2959 o. z., na ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 569/ 2020 Sb., § 3 zákona č. 116/2020 Sb. a § 1 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 483/2021 Sb. soud I. stupně dospěl k právnímu závěru, že aby byla založena odpovědnost státu za újmu, je třeba, aby byly současně splněny následující kumulativní podmínky. Skutečnost, že poškozený podstoupí očkování proti onemocnění Covid -19, vznik zvláště závažného ublížení na zdraví u poškozeného a příčinná souvislost mezi vakcínami a vzniklou újmou. V daném případě však nebyla splněna podmínka vzniku zvláště závažného ublížení na zdraví. Podle soudu I. stupně na základě k důkazu provedených lékařských zpráv bylo možné dospět k závěru, že zdravotní stav žalobce nebyl zvláště závažný, neboť byl propuštěn k ambulantní léčbě, je v celkově dobrém stabilizovaném stavu bez nutnosti hospitalizace a zvláštní indikace, jen zpravidla s doporučením klidového režimu, upravením životosprávy a postupně s kontrolou za 3 měsíce. V této souvislosti soud I. stupně pro nadbytečnost zamítl znalecký posudek z oboru zdravotnictví ke stanovení příčinné souvislosti mezi očkováním a vzniklou újmou, neboť žalobu zamítl již pro nesplnění jiné podmínky, zakládající odpovědnost žalované. Ze stejného důvodu také neprovedl důkaz výkazem odpracovaných hodin, výplatními páskami a srovnávací mzdovou tabulkou, z nichž měl zjistit výši ztráty na výdělků žalobce.
6. Soud I. stupně v této souvislosti také poukázal na skutečnost, že judikatura dospěla k závěru, že zvláště závažným ublížením na zdraví se rozumí ta nejtěžší zdravotní poškození mající následky srovnatelné svou závažností s usmrcením blízké osoby, popřípadě velmi těžká zranění, která budou primárně obětí po delší dobu ohrožovat na životě nebo po delší dobu zatěžovat výrazně nepříznivým zdravotním stavem. Za zvláště závažné ublížení na zdraví nelze bez dalšího považovat každou vážnou poruchu zdraví trvající nejméně 6 týdnů (§ 122 odst. 2 písm. I) trestního zákoníku, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 25 Cdo 4210/2018. Zdravotní komplikace a obtíže žalobce, jakkoliv mohou být subjektivně vnímány jako nepříjemné a částečně omezující, nedosahují intenzity odpovídající pojmu „zvláště závažného ublížení na zdraví“. Soud I. stupně měl, na rozdíl od žalobce, vzhledem ke znění zákona č. 569/2020 Sb. za to, že podmínka vzniku zvláště závažného ublížení na zdraví musí být u očkování splněna. Nesdílel také argumentaci žalobce, že by zákonodárce v takovém případě měl pouze přidat očkování proti onemocnění Covid-19 na seznam očkování spadajících pod režim zákona č. 116/2020 Sb. a nevytvářel by nový předpis v podobě zákona č. 569/2020 Sb., který tuto podmínku nezahrnuje, neboť zákon č. 116/2020 Sb. je určen pro odškodňování zdravotních obtíží po podstoupení povinných očkování, která byla podrobena dlouholetému výzkumu. S ohledem na skutečnost, že v případě onemocnění Covid-19 se jednalo o nové onemocnění nemohl zákonodárce z logiky věci bez potřebných odborných znalostí stanovit povinnost tohoto očkování, nicméně si zvýšenou incentivizací očkování za účelem ochrany veřejného zdraví zahrnul případné nároky plynoucí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

z tohoto očkování do zákona č. 569/2020 Sb. Pro absenci zvláště závažného ublížení na zdraví ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR proto soud I. stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl.

7. O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. ve prospěch ve věci úspěšně žalované.
8. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání ze dne 28. 8. 2023 z důvodů uvedených v ust. § 205 odst. 2 písm. b), c), d) e) a g) o. s. ř.
9. Nesprávnost rozhodnutí soudu I. stupně spatřoval žalobce ve skutečnosti, že soud I. stupně nesprávně dovozoval, že ze zákona č. 569/2020 Sb. vyplývá, že jedním ze základních předpokladů odpovědnosti za škodu je vznik zvláště závažného ublížení na zdraví. Zákon č. 569/2020 Sb. je zákonem speciálním vůči zákonu č. 116/2020 Sb. To znamená, že zákon č. 116/2020 Sb. se použije pouze v záležitostech, které nejsou upraveny speciálním zákonem č. 569/2020 Sb. Ze znění ust. §§ 2 obou uvedených zákonů však plyne, že podmínky odpovědnosti vzniku za škodu podle zákona č. 569/2020 Sb. a podle zákona č. 116/2020 Sb. jsou odlišné. Uvedený výklad pak podporuje i důvodová zpráva k zákonu č. 569/2020 Sb. a užití slova „obdobně“ v § 2 zákona č. 569/2020 Sb. větě poslední. Z ust. § 2 zákona č. 569/2020 Sb. vyplývá že zvláště závažné ublížení na zdraví je jedním ze čtyř módů způsobené újmy, která se podle daného zákona nahrazuje, nikoliv předpokladem vzniku odpovědnosti za škodu. Z důvodové zprávy k zákonu č. 569/2020 Sb. také plyne i to, že cílem zákonodárce bylo šetření administrativních nákladů státu v případě regresních nároků výrobců očkovacích látek proti státu v souvislosti se vznikem újmy způsobené očkováním proti onemocnění Covid-19. Z logiky věci pak úmyslem zákonodárce, jehož cílem bylo šetřit administrativní náklady státu, bylo, aby podle zákona č. 569/2020 Sb. byly odškodňovány i jiné mírnější újmy na zdraví než zvláště závažné ublížení na zdraví, kterých je vždy více, zatímco zvláště závažných ublížení na zdraví je vždy méně. Znění § 2 zákona č. 569/2020 Sb. v porovnání se zněním § 2 zákona č. 116/2020 Sb. tedy nepředstavuje legislativní chybu, ale cíl zákonodárce. Proto také zákonodárce neučinil odškodňování újmy vzniklé v souvislosti s očkováním proti onemocnění Covid-19 součástí zákona č. 116/2020 Sb., ale upravil je speciálním zákonem č. 569/2020 Sb. To plyne i ze skutečnosti, že povinná očkování prošla dlouholetým výzkumem a testováním, zatímco očkování proti onemocnění Covid-19 nikoliv. Zákon musí být navíc vykládat ve prospěch adresáta, nikoli ve prospěch státu. Soud I. stupně k tomu také nesprávně aplikoval rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 6. 2019, č. j. 25 Cdo 4210/2018-72, který se však týká odškodňování sekundárních obětí podle § 2959 o. z. nikoliv odškodňování primárních obětí, kterou je i žalobce. Nicméně v případě žalobce stejně byla naplněna podmínka vzniku zvláště závažného ublížení na zdraví ve smyslu uvedeného rozhodnutí, neboť žalobce byl po delší dobu zatěžován výrazně nepříznivým zdravotním stavem zřejmým i ze zprávy z xxx vyšetření z 3. 5. 2023, podle které se léčí s xxx, xxx xxx xxx, z nichž nejvýraznější jsou bolestivé xxx xxx, xxx xxx xxx. Soud I. stupně pochybil, pokud zamítl provedení důkazu znaleckým posudkem, který se měl zabývat otázkou výše nemajetkové újmy a tedy i míry ublížení na zdraví a otázkou vzniku příčinné souvislosti, tj. i zda u žalobce došlo ke vzniku xxx ještě před 29. 1. 2022, která však beztak v daném případě byla prokázána. Tyto otázky jsou otázkami skutkovými a zároveň otázkami odbornými, které nemůže posoudit sám soud I. stupně. Z uvedených důvodů navrhol žalobce, aby rozhodnutí soudu I. stupně bylo zrušeno a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.
10. V doplnění odvolání ze dne 15. 1. 2024 poukázal žalobce na skutečnost, že xxx je jedním z explicitně předpokládaných následků očkování podle vyhlášky č. 483/2021 Sb., o následcích povinného očkování. Tento názor podporuje i důvodová zpráva uvedené vyhlášky, v níž se uvádí, že případy pravděpodobných následků konkrétních očkování definované v příloze vyhlášky jsou vymezeny tak, aby odpovídaly zvláště závažnému ublížení na zdraví, což je podle zákona podmínkou pro nárok na náhradu újmy způsobené povinným očkováním. Xxx je definována jako předpokládaný následek očkování proti onemocnění Covid-19, pokud se objeví do 14 dnů od

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

očkovaní. U žalobce ke vzniku xxx došlo, k manifestaci jejích příznaků sice došlo až patnáctý den po aplikaci třetí dávky očkovaní, prvotní fáze onemocnění však podle medicínských poznatků probíhají asymptomaticky. Xxx tak již u žalobce musela být přítomna před uplynutím 14 dnů od očkovaní. Příčinná souvislosti mezi vznikem xxx a očkovaním tak u žalobce byla dána.

11. Žalovaná ve vyjádření k odvolání žalobce uvedla, že předpokladem vzniku odpovědnosti za škodu podle zákona č. 569/2020 Sb. je, že následkem očkovaní došlo ke vzniku zvláště závažného ublížení na zdraví. Jakou újmu lze považovat za zvláště závažné ublížení na zdraví, vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 25 Cdo 4210/2018. Jedná se o případy nejtěžšího zdravotního poškození, zejména kómatické stavy, závažná poškození mozku či ochrnutí výrazného rozsahu. Jedná se o takové následky, které budou srovnatelné s usmrcením osoby, která je v tomto případě trvale vyřazena z většiny sfér společenského uplatnění. Zdravotní obtíže žalobce nelze podle lékařských zpráv považovat za zvláště závažné ublížení na zdraví, neboť objektivně nedosahují intenzity předvídané právními předpisy. S výkladem zákona č. 569/2020 Sb. zastávaným žalobcem žalovaná nesouhlasila. V takovém případě by z pozice žalované bylo nutné nahrazovat očkovaným proti onemocnění Covid-19 každé sebemenší subjektivně vnímané vytrpěné bolesti, ať již například bolest v místě vpichu, bolest hlavy po očkovaní či jiné marginální bolístky jednotlivých očkovaných. To zcela jistě nebylo záměrem zákonodárce. Žalovaná považovala rozsudek soudu I. stupně za správný, a proto navrhla, aby byl jako věcně správný potvrzen a aby žalované bylo přiznáno právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
12. Odvolací soud přezkoumal z podnětu včasného a přípustného odvolání podaného žalobcem napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo (§ 214 odst. 1, § 212, § 212a o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
13. Podle ust. § 2958 o. z. při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.
14. Podle ust. § 2959 o. z. při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželů, rodičů, dětí nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.
15. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 569/2020 Sb., o distribuci léčivých přípravků obsahujících očkovací látku pro očkovaní proti onemocnění COVID-19, o náhradě újmy způsobené očkovaným osobám těmito léčivými přípravky a o změně zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů Ministerstvo zdravotnictví je za účelem zajištění očkovaní pacientů na území České republiky proti onemocnění COVID-19 vyvolanému původcem SARS CoV-2 (dále jen "onemocnění COVID-19") oprávněno zajistit distribuci léčivých přípravků obsahujících očkovací látku proti onemocnění COVID-19 pořízených z prostředků státního rozpočtu na základě rozhodnutí Komise C(2020) 4192 ze dne 18. června 2020 o schválení dohody s členskými státy o pořízení očkovacích látek proti COVID-19 jménem členských států a souvisejících postupech.
16. Podle ust. § 2 zákona č. 569/2012 Sb. stát nahradí osobě, která se nechala očkovat léčivým přípravkem podle § 1 odst. 1, újmu způsobenou očkovaním léčivým přípravkem podle § 1 odst. 1, došlo-li následkem tohoto očkovaní k zvláště závažnému ublížení na zdraví očkovaného, vytrpění bolesti, ztrátě na výdělků nebo ztížení společenského uplatnění. Pro posouzení této újmy a rozsah náhrady se použije zákon č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkovaním,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

obdobně.

17. Podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. zákon č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkováním tento zákon upravuje podmínky, za nichž stát nahradí újmu způsobenou povinným očkováním podle zákona o ochraně veřejného zdraví.
18. Podle ust. § 2 zákona č. 116/2020 Sb. stát nahradí osobě, která se podrobila povinnému očkování, jež provedl poskytovatel zdravotních služeb, (dále jen "očkováný"), dojde-li následkem povinného očkování k zvlášť závažnému ublížení na zdraví očkováného, vytrpěné bolesti, ztrátu na výdělku a ztížení společenského uplatnění způsobené povinným očkováním. V takovém případě stát hradí též účelně vynaložené náklady spojené s péčí o zdraví očkováného, s péčí o jeho osobu nebo jeho domácnost tomu, kdo je vynaložil.
19. Podle ust. § 3 zákona č. 116/2020 Sb., jedná-li se o újmu na zdraví, kterou prováděcí právní předpis stanoví jako pravděpodobný následek daného povinného očkování a tento následek nastane po provedení daného povinného očkování v době stanovené tímto prováděcím právním předpisem, má se za to, že újma na zdraví byla způsobena povinným očkováním.
20. Podle § 8 zákona č. 116/2020 Sb. ministerstvo stanoví vyhláškou následky povinného očkování spočívající v újmě na zdraví, u kterých je na základě odborného medicínského poznání pravděpodobné, že nastanou, a dobu, ve které tyto následky po provedení daného povinného očkování nastanou.
21. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 116/2020 Sb. ve věcech neupravených tímto zákonem se poskytování náhrady újmy způsobené povinným očkováním řídí občanským zákoníkem.
22. Podle přílohy vyhlášky ze dne 14. prosince 2021, č. 483/2021 Sb., o následcích povinného očkování stanoví následky povinného očkování spočívající v újmě na zdraví, u kterých je na základě odborného medicínského poznání pravděpodobné, že nastanou, a dobu, ve které tyto následky po provedení daného povinného očkování nastanou, xxxx pravděpodobným následkem očkování proti onemocnění Covid-19, pokud nastane do 14 dnů od očkování.
23. Odvolací soud dospěl k závěru, že předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu podle zákona č. zákon č. 569/2020 Sb., jsou stejné jako předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu podle zákona č. 116/2020 Sb., tj.
  1. aplikace očkování
  2. zvlášť závažné ublížení na zdraví nebo úmrtí (kvalifikovaná újma),
  3. příčinná souvislost mezi aplikací očkování poskytovatelem zdravotních služeb a zvlášť závažným ublížením na zdraví nebo úmrtím.
24. K tomuto závěru odvolací soud dospěl na základě bodu 2) obecné části důvodové zprávy k zákonu č. 569/2020 Sb. a zvláštní části důvodové zprávy ve vztahu k § 2 zákona č. 569/2020 Sb.
25. V bodě 5 obecné části důvodové zprávy týkající se odškodnění případné újmy způsobené očkováním proti onemocněním COVID-19 se uvádí, že: *„Tato bude posuzována obdobně jako újma způsobená povinným očkováním podle zákona č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkováním. Toto opatření má za cíl ulehčit osobám, které se nechají očkovat, cestu k odškodnění, byla-li by těmto osobám způsobena daným očkováním újma, čímž se také chce nepřímo docílit zvýšení zájmu o očkování proti onemocnění COVID-19.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

26. Ve zvláštní části důvodové zprávy k zákonu č. 569/2020, konkrétně k § 2 uvedeného zákona se pak uvádí, že: „*Materiál obsahuje ustanovení řešící odškodnění případné újmy způsobené očkováním proti onemocnění COVID-19. Toto odškodnění by bylo řešeno obdobně jako odškodnění újmy způsobené povinným očkováním podle zákona č. 116/2020, o náhradě újmy způsobené povinným očkováním. Vzhledem k tomu, že smlouvy uzavírané s výrobcí očkovacích látek obsahují ustanovení, podle něž bude výrobce náklady na úhradu případné újmy regresně vymáhat po státu, jedná se fakticky pouze o zjednodušení postupu, jak by se mohl pojištěnec k odškodnění dostat.*“
27. I když je pravdou že znění ust. § 2 zákona č. 569/2020 Sb. a ust. § 2 zákona č. 116/2020 Sb. není totožné, užitím slova „obdobně“ měl podle odvolacího soudu zákonodárce na mysli, aby při odškodňování očkování proti onemocnění Covid -19 byly dány stejné předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu jako u odškodňování újmy na zdraví po povinném očkování podle zákona č. 116/2020 Sb.
28. Jiné znění §§ 2 uvedených zákonů je dáno nepřesným jazykovým vyjádřením v § 2 zákona č. 569/2020 Sb. a nikoliv jiným úmyslem zákonodárce, jak dovozuje žalobce. Pokud by zákonodárce chtěl odškodňovat i mírnější újmy než těžké ublížení na zdraví, vyjádřil by takový úmysl výslovně, jak v samotném zákoně, tak v důvodové zprávě k němu.
29. Odškodnění újmy na zdraví proti onemocnění Covid-19 je pak upraveno samotným zákonem z toho důvodu, že se nejedná o povinné očkování, na které se vztahuje zákon č. 116/2020 Sb.
30. Podstatné je přihlédnout k cíli zákonodárce, kterým bylo v případě tohoto nepovinného očkování odškodňovat případnou újmu na zdraví „obdobně“ jako u povinného očkování. Odvolací soud se proto neztotožňuje s argumentací žalobce, že by měly být v případě očkování proti onemocnění Covid-19 odškodňovány i mírnější újmy než těžké ublížení na zdraví. Obdobné závěry pak lze nalézt např. také v odborné literatuře, a to konkrétně v článku „Právní aspekty očkování proti covidu-19“, ve kterém se uvádí, že: „*Problém spočívá v tom, že skutková podstata odpovědnosti podle zákona o distribuci očkování proti covidu-19 a zákona o náhradě újmy způsobené povinným očkováním je přinejmenším jazykově vymezena odlišně. Zatímco v zákoně o náhradě újmy způsobené povinným očkováním je stanoven předpoklad vzniku odpovědnosti státu v podobě zvlášť závažného ublížení na zdraví a následně jsou stanoveny jednotlivé nároky poškozeného (náhrada vytrpěné bolesti, ztráty na výdělku a ztížení společenského uplatnění), zákon o distribuci očkování proti covidu-19 nicméně uvedené nejasně jazykově spojuje do jednoho výčtu a vyvolává dojem, že bolestné atd. není nárokem poškozeného plynoucím z předmětné odpovědnosti, nýbrž již předpokladem jejího vzniku. Jako by se tak zakládala zvláštní odpovědnost za bolest apod. První možné vysvětlení tohoto nesouladu je vědomí zákonodárce, že odpovědnost podle zákona o náhradě újmy způsobené povinným očkováním je nastavena velmi přísně (viz zmíněný předpoklad zvlášť závažného ublížení na zdraví, ke kterému se přidává zejména obtížné prokázání příčinné souvislosti, které tento zákon také příliš neusnadňuje a že pro účely odškodňování újmy způsobené očkováním proti onemocnění covid-19 mají být stanoveny mírnější podmínky. Pokud má ovšem platit toto vysvětlení, proč zákonodárce jednoduše nerypustil z původní dílky zákona o náhradě újmy způsobené povinným očkováním předpoklad „kvalifikované újmy“? Mnohem pravděpodobnější je proto vysvětlení, že jde o chybu zákonodárce, který chtěl převzít úpravu zákona o náhradě újmy způsobené povinným očkováním (a patrně se také mylně domnívá, že tato úprava je pro poškozené příznivá).*“ (viz Mgr. Tomáš Svoboda, Ph.D. Právní aspekty očkování proti covidu-19. Časopis zdravotnického práva a bioetiky 2/2021, s. 20 dostupné na www.beck-online.cz).
31. Odvolací soud se také neztotožňuje s názorem žalobce, že xxx lze v každém případě považovat za zvlášť závažné ublížení na zdraví, přičemž tento výklad dovozuje žalobce z důvodové zprávy k vyhlášce č. 483/2021 Sb., o následcích povinného očkování. Ve zvláštní části důvodové zprávy k této vyhlášce se uvádí, že: „*V návrhu přílohy vyhlášky je tak ve formě přehledné tabulky uveden seznam povinných očkování proti 11 onemocněním (dávný kašel, záškrt, tetanus, invazivní onemocnění vyvolané původcem Haemophilus influenzae typ b, přenosná dětská obrna, virová hepatitida B, příušnice, zarděnky, spalničky, tuberkulóza a pneumokokové nákazy), u nichž bylo možné na základě dosavadního medicínského poznání (evidence based znalostí), reflektovaného v soubornu údajů o přípravku u jednotlivých vakcín, stanovit případy újmy*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

na zdraví, které lze s jejich provedením spojovat jako jejich pravděpodobné následky, tyto typy újmy na zdraví a dobu, ve které následky po provedení daného povinného očkování musí nastat, aby byly považovány za újmu způsobenou daným očkováním. Definované případy jsou vymezeny tak, aby odpovídaly zvláště závažnému ublížení na zdraví, což je podle zákona podmínkou pro nárok na náhradu újmy způsobení povinným očkováním.“

32. Na uvedenou část předmětné důvodové zprávy je totiž třeba nahlížet v kontextu ust. § 3 zákona č. 116/2020 Sb., který upravuje domněnku příčinné souvislosti mezi vzniklou újmou a očkováním, pokud se újma vyskytne v konkrétní době po očkování a v kontextu s ust. § 8 zákona č. 116/2020 Sb., které je zmocňovacím ustanovením pro Ministerstvo zdravotnictví, aby vytvořilo seznam jednotlivých možných následků očkování a doby, kdy mají nastat, aby se domněnka příčinné souvislosti uplatnila. Vyhláška č. 483/2021 Sb., je podzákonným předpisem a týká se pouze jednoho ze tří základních předpokladů pro vznik odpovědnosti za škodu podle zákona č. 116/2020 Sb. Ministerstvo zdravotnictví však nebylo nijak zmocněno prostřednictvím § 8 zákona č. 116/2020 k výkladu předpokladů pro vznik odpovědnosti za škodu podle uvedených zákonů.
33. Stejně tak odvolací soud nevidí důvod, proč by v případě zákona č. 569/2020 Sb. mělo být „zvláště závažné ublížení na zdraví“ definováno jiným způsobem, než jak vyplývá z dosavadní judikatury Nejvyššího soudu ČR, konkrétně z rozsudku ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 25 Cdo 4210/2018, ve kterém Nejvyšší soud ČR kromě jiného vyjádřil názor, že „Při vymezení pojmu „zvláště závažné ublížení na zdraví“ je nutno vycházet zejména ze závažnosti následků primární oběti. Půjde zpravidla o ta nejtěžší zdravotní poškození, zejména o komatické stavy, závažná poškození mozku či o ochrnutí výrazného rozsahu, tj. o následky srovnatelné s usmrcením osoby blízké, kdy duševní útrapy sekundárních obětí dosahují určité vyšší intenzity. Jedná se o duševní útrapy (smutek, pocity zoufalství a beznaděje, strach) spojené s vědomím, že tato osoba byla trvale vyřazena z většiny sfér společenského uplatnění a změnila se v osobu trpící výjimečně nepříznivým zdravotním stavem. Nesmrtelná újma musí být svou závažností srovnatelná s usmrcením blízké osoby. Kromě případů s nejzávažnějšími následky může jít i o případy velmi těžkých zranění, která budou primární obětí po delší dobu ohrožovat na životě nebo po delší dobu zatěžovat výrazně nepříznivým zdravotním stavem“. Je sice pravdou, že uvedený výklad se týkal ust. § 2959 o. z. týkajícího se odškodnění sekundárních obětí, nicméně odvolací soud nesdílí názor žalobce, že zvláště závažné ublížení na zdraví by mělo být chápáno jinak v případě posuzování škody u primárních obětí a při posuzování škody u sekundárních obětí. Podle názoru odvolací soudu intenzita ublížení na zdraví je, ať už v jednom nebo druhém případě, třeba chápat vždy stejně.
34. V případě žalobce tak bylo třeba zkoumat, zda u něj vznikla újma v podobě zvláště závažného ublížení na zdraví. V této souvislosti se odvolací soud ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že tomu tak v daném případě nebylo, přičemž soud I. stupně si k tomuto zjištění obstaral dostatek podkladů a dospěl i ke správnému skutkovému závěru skutkovému i právnímu závěru.
35. Jak uvedl již soud I. stupně, v daném případě z lékařských zpráv bylo zjištěno, že žalobce byl nejprve hospitalizován od 29. 1. 2022 do 1. 2. 2022 kvůli xxx a byl propuštěn s diagnózou xxx nejistého původu, v lékařské zprávě z 8. 2. 2022 mu doporučeno dodržovat životosprávu a kontrola u xxx za tři měsíce a z propouštěcí zprávy z 25. 2. 2022 vyplynulo, že byl hospitalizovaný že od 22. 2. 22 do 25. 2. 22, ale od 3. 2. 22 se cítil dobře, ve dnech 22. 2. 2022 až 25. 2. 2022 pak měl xxx xx xxx xxx a byla diagnostikována xxx, v říjnu 2022 mu byl diagnostikován xxx xxx xxx a v prosinci 2022 xxx a v lednu 2023 trvající xxx.
36. Odvolací soud nemá v žádném případě v úmyslu jakkoli zlehčovat onemocnění a zdravotní potíže žalobce, nicméně má za to, že uvedená onemocnění nenaplňují definici zvláště závažného ublížení na zdraví tak, jak je definováno rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 25 Cdo 4210/2018. Odvolací soud má ve shodě se soudem I. stupně za to, že když hospitalizace v případě žalobce trvala vždy pod dobu pouze několika dnů a poté byl žalobce propuštěn do domácího léčení s kontrolou za tři měsíce, nejedná se o stav, který by žalovaného po delší dobu ohrožoval na životě nebo by ho po delší dobu zatěžoval výrazně nepříznivým zdravotním stavem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

37. Pokud jde o námitku žalobce, že soud I. stupně nepřistoupil k zadání znaleckého posudku, který se měl týkat příčinné souvislosti mezi očkovaním a vzniklou újmou a mírou ublížení na zdraví, případně otázkou, zda u žalobce nastala xxx ještě před 29. 1. 2022, uvádí k tomu odvolací soud, že kvalifikace újmy na zdraví jako zvláště závažného ublížení na zdraví je otázkou právní. V daném případě pak již bylo ze stávajících lékařských zpráv zjištěno, že zdravotní obtíže žalovaného nebyly natolik závažné, aby je bylo možné kvalifikovat jako zvláště závažné ublížení na zdraví a vzhledem ke skutečnosti, že nebyl naplněn jeden ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu podle ust. § 2 zákona č. 569/2020, bylo vypracování znaleckého posudku v daném případě s ohledem na zásadu hospodárnosti soudního řízení nadbytečné.
38. Na základě uvedených úvah tak odvolací soud dospěl k závěru, že soud I. stupně zjištěný skutkový stav i správně právně posoudil podle správné právní úpravy a související judikatury, a proto odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně potvrdil včetně věcně správného výroku o nákladech řízení.
39. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1
40. o. s. ř., a tyto byly přiznány i v odvolacím řízení plně úspěšné žalované, které náleží náhrada nákladů podle § 151 odst. 3 o. s. ř. za použití § 2 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., dle které žalované náleží částka 900 Kč představující 300 Kč za každý ze tří úkonů v souvislosti s odvolacím řízením, a to za vyjádření k odvolání, přípravu na jednání odvolacího soudu a účast na jednání odvolacího soudu dne 16. 1. 2024.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. ve znění od 30. 9. 2017 - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 16. ledna 2024

JUDr. Blanka Chlostová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..